

Bản Trùng Ca Thơ Bầy

Tác Giả: Ngô Minh Háng
Thứ Tư: 23 Tháng 6 Năm 2010 15:52

Gửi người anh em bên kia gửi tôi tuy nhiên

Gió thu lạnh, tiếng lá vàng run rẩy
Cây trơ cành buồn bã hàng trời sấm sét
Tôi viết tiếp bản trùng ca thơ bầy
Chút lòng người vọng quách gửi quê hương !

Một quê hương bên kia bỗng đi hời
Nga đưa a cẩu vùi vùi cánh chim bay
Quê tôi đây, dân đau thơ người quên quên
Tôi xa quê, lòng nhớ quá, đêm ngày!

Xưa, đẹp lắm, tiếng bóng sông, ngọn núi
Giữa tràn về tất cả trùng màu tang
Hăm mảy năm tôi chờ cơn gió thổi
Tôi đi Kinh Kha phớt ngọn cỏ vàng!

Anh ơi chúng tôi sao yêu đất nước
Lời âm thầm rồi bỗng ra đi
Và chờ hời vì sao yêu tất quách
Còn bàn tay xây dựng lời không vớ ???

Tôi thơ người thơ người anh và chờ
Giữa cũng đành. Tôi nói thơ lòng tôi
Nếu còn đó, một đất tài đất người thơ
Tôi có vớ, vớ tranh đưa mà thôi !

Quê hương đây như người không đi được
Cũng không vớ đóng góp bởi vì sao
Bởi Bác Đường quá tham tàn, bạo người c
Hút máu dân đen, xiết người đất người bào !

Hai chúng ta hai bản gửi tôi tuy nhiên
Hai con đường, lý tưởng người ch chiu nhau
Tôi yêu tất do, công bình, chính thi nhân
Chờ đất do dân là chờ, dân buồn

Đường người anh chờ rước gieo mầm oan nghiệt
Nào giáo đui, nào là a m, gian tham
Nào kẻ người b, nào tù lao, tiêu diệt
Nên căm hận đây đây Bắc Trung Nam !

Tôi nói thơ nếu anh không vui lắm
Thì xin nhìn đất nước mọt lổn xem
Có phải dân lành đói ăn, rách m
Chờ người do, không một chút nhân quyền ?

Bàn Trờng Ca Thơ Bầy

Tác Giả: Ngô Minh H&ng
Thứ Tư: 23 Tháng 6 Năm 2010 15:52

Dòng Bàn H&i, Đ&ng chia đôi vĩ tuyến
R&i Đ&ng xưa quân xâm l& c mi&n Nam
Có ph&i Đ&ng ném th& đ&ng binh xu&ng bi&n
Đo&n tôn danh ng& i ..."m&t tích"...vinh quang ?

Có ph&i Đ&ng đã tr& thù ác đ&c
Dân mi&n Nam sau khi c& p mi&n Nam
Nh&n "C&i t&o", mác "khoan h&ng, h&c t&p"
Th&c ch&t gi&t ng& i qu& quy&t, dã man ?

Có ph&i Đ&ng ch&t cây r&ng, tr& m g&
Đ& l&t hàng năm n& c n&i, dân chìm ?
C&u tr& g&i v&, ti&n kia Đ&ng gi&
Hi&n v&t nh&p kh& Dân đói, đ&ng nhìn ?

Có ph&i đ&t dân Đ&ng thu, Đ&ng l&y
Dân bi&u tình đòi, Đ&ng tr& l&i ch&a ?
Có ph&i kh&p n&i lòng dân chán ng&y
Nh&ng oán h&n cao ch&t ng&t đ&n th&a ?

Có ph&i Đ&ng bán dân làm nô l&
H&t h&n r&i ch&ng nh&n h& v& không?
N& c ng& i tr&. Đ&ng làm ng&, m&c k&
Ch& dân đen là thân ph&n kh&n cùng!

Có ph&i tr& th& bao em th&t h&c
Đêm v&a hè, ngày b&i rác tìm c&m
Tr&ng l&p thi&u nh&ng hotel v&n m&c
Dân không nhà nh&ng Đ&ng l&m sân golf ?

Có ph&i Đ&ng bôi đen dòng l&ch s&
Đ&y tr& th& thù h&n, đ&i gian không?
Trăm năm tr&ng ng& i, ng& i thành công c&
Lu&n cúi Nga Tàu, khinh r& t& tông

Có ph&i thi&u niên đ&t đ&i xuân tr&
Đ& t&ng lai không là thoáng phân vân ?
Em gái m& i hai môi tô, m&t v&
Ai th&p đèn h&ng m&i m&c thiêu thân ?

Có ph&i Đ&ng, đ&nh cao ng&i ch&m ch&
Trên ngai vàng, lòng ch&ng xót th& đ&ng dân
Ki&u b&o chúa, reo c& i trên máu l&
Trên b&c vàng, trên quy&n l&c, phi nhân ?

Bản Trùng Ca Thơ Bầy

Tác Giả: Ngô Minh Hoàng
Thứ Tư: 23 Tháng 6 Năm 2010 15:52

Đông và dân rõ ràng hai giai cấp
Đông sang giàu, dân nghèo đói, đau thương
Đông thong thả và ngạo mạn dân bần
Đông tàn hung, dân khốn khổ trăm đường !

Lũ đã thối m. Mầm xanh tởn lòng đất
Đã nảy chồi, đang lớn già quê hương
Dân Việt Nam vĩ đại tinh thần bất khuất
Sừng vừng lên mà rả mả cầm quyền

Anh thơ a biết những lời tôi nói: ĐÚNG
Nên lo buồn mà chớ ngạo dám nghe thôi
Đông sừng nòi Hãy nhìn vào sừng thối
Đông thối ng thân và thối ng đốn giết ng nòi

Thơ giời ngoài kia từng ngày biến chuyển
Nhớ ng Bức Hàn, Đông Địch, nhớ ng Nam Tề
Khởi Cờ ng Sừng đang đi vào cõi chết
Vì lòng ngạo bực từng nh giết hoang mả ...

Thì hỡi chớ, hỡi anh và hỡi bần
Cùng chúng tôi, ta bực lười tởn đờu
Hãy thành thơ cho tình không đốn bực
Mừng vĩ đại tởn, phôi diệt những loài sâu!

Mừng đất nước kếp ngạo trong hỡi mả
Mừng ta không mai mất chính đấng ta
Mừng dân tộc từng ng lai không mù tởn
Mừng m no hạnh phúc tởn muôn nhà

Thì ta phôi đởp tan đấng áp bức
Phá gông xiềng đòi dân chớ, tởn do
Mất thơ chớ chính quyền dân tởn đờng
Phôi không anh? dân Việt vĩ đại mong chớ ???

Tôi đang nói với anh lời chí thi t'
Bừng con tim, bừng chân thơ t, tình ngạo
Anh chớ ng mừng nghe nhỡ tôi vĩ đại
Trong lòng anh, nguôn thác đã ng m khỡi...

Dòng thác đó lớn dòng, lan rộng mãi
Trong trái tim ngạo tởn bực các anh
Thành những dòng sông hỡi ng vĩ đấng hỡi
Cùng vĩ đại muôn lòng, đấng lả đờu tranh!

Ngày anh vĩ, quê hương vui biết mấy

Bản Trùng Ca Thơ Bội

Tên: Ngô Minh Hoàng

Tháng: 23 Tháng 6 Năm: 2010 15:52

Cả ba miền vàng rực bóng cờ
Anh đi cỡi ngựa trên cao
Nhìn anh, tôi cười. Mặt cười. Xinh chưa ???

Ngô Minh Hoàng